

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Veure la ciutat sense barcelonins

Dimecres era un dia tan gris i aigualit que turistes i barcelonins buscaven aixopluc. A recer, es trobaven, fins i tot topaven. Si era en algun porxo, els de Xifré per exemple, alguns es miraven de reüll. Algun turista aprofitava per preguntar una adreça. Si era a la Boqueria, parada tòpica de la ciutat postal, el barceloní passava vora el turista amb un mal humor evident i el turista feia com qui no el veia.

Dimecres, els carrers estaven buits de gent, de soroll i de protestes com poques vegades ho està en la rutina del calendari de la crisi. Fins i tot les gavines, a l'inici de l'època d'aparellament, havien callat i vigilaven la ciutat sense gent des dels terrats dels edificis.

A la plaça del Macba, dos intrèpids seguien fent fotos al museu. Amb gorra, ella. Amb impermeables i botes, tots dos. Eren dos professors d'arquitectura d'una universitat dels Estats Units absolutament absorts amb el museu de **Richard Meier**. Explicaven que havien portat un grup d'estudiants d'arquitectura per estudiar Barcelona. ¿I han parlat amb els veïns? La resposta era *no*. La professora reconeixia que aquest *no* era l'objectiu del viatge. Era una visita professional, acadèmica, a una ciutat que ja fa anys que s'analitza en totes les universitats del món.

Unes hores més tard, una noia francesa contemplava la catedral mullada. Era una altra postal. Queia la nit i, per fi, els núvols havien escampat. La dona va arribar a Barcelona divendres i, durant aquests dies, s'havia relacionat amb turistes—«altres visitants», deia ella—, amb cap barceloní. Tampoc n'havia

buscat. «No hi havia pensat». Feia una visita de cap de setmana llarg.

Durant el congrés de mòbils, vaig preguntar a diversos congressistes si havien tractat amb els barcelonins. La resposta també havia estat negativa. Van venir en massa per negocis, van consumir i se'n van anar. El tracte amb els locals va ser amb cambrers, amb taxistes i amb algun lladre. Un d'ells, de fet, va explicar que seguia les notícies del seu país, en aquest cas Alemanya, des del mòbil, és clar, i que de Barcelona només en sabia que «hi ha crisi». Encara que, deia, ell no ho havia percebut així. De Barcelona, recitava la postal: Gaudí, la Pedrera, la Sagrada Família, l'Hotel Arts.

Manuel Ulloa és mexicà. Viu a París amb la seva família i, per Nadal, va venir de visita a Barcelona amb la

seva dona i la seva filla. La visita era familiar. A París, dona vida a una editorial que tradueix dramaturgs mexicans al francès. Es va allotjar a casa d'un amic, al centre de la ciutat, i es va relacionar amb la Barcelona transnacional que parla castellà o anglès o francès; no va alternar mai amb cap barceloní.

Barcelona, per a la majoria dels turistes o visitants, és la ciutat de les guies, la de les postals. És monument, carrer, tendència, moda i església. M'explicava un fotògraf viatger que va poder entendre alguna cosa del Kurdistan gràcies a la familiaritat de la seva gent. A Barcelona, els turistes no pregunten. Si ho fessin —i si el barceloní respongués— la ciutat deixaria de ser una postal. ≡

cgaya@elperiodico.com